

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: U. C. O., narozený dne x
státní příslušností x
zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo náměstí 18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2021 č. j. OAM-578/ZA-ZA11-K03-2020

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce v žalobě namítal, že to, co uvedl v pohovorech při své žádosti o azyl, se zakládá na pravdě, sám byl postřelen do nohy, do vlasti se nevrátil za celou dobu svého pobytu v České

republice, protože má obavy o svůj život a chce se starat o svou dceru žijící na území. Namítl, že je mu přičítáno k tíži, že sám nebyl pronásledován nebo vyšetřován, a naopak bylo opomenuto, že opustil Nigérii v roce 2006 a snažil se v zahraničí podporovat nezávislost své země. Nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že může do země původu vycestovat, aby získal příslušné povolení k pobytu na území České republiky. Poukázal na nemožnost cestovat do země původu s dcerou, která v zemi nikdy nebyla a byla by tam ohrožena na životě. Měl za to, že se v Nigérii nemá kam vrátit a situace je tak život ohrožující a politická situace v zemi nekompaktní. Nesouhlasil s tím, že by jeho žádost byla podána pouze účelově s cílem obejít smysl zákona a taková tvrzení žalovaného považoval za nepřezkoumatelná.

3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť dle jeho názoru neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu a na žalobou napadené rozhodnutí, které bylo vydáno na základě dostatečných podkladů. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Při jednáních konaných před zdejší soudem dne 28. 2. 2023 a dne 27. 6. 2023 žalovaný setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích, právní zástupkyně žalobce navrhla provedení důkazu dopisem „x“ ze dne 28. 12. 2021, tento dopis byl při jednání čten k důkazu.
6. Správní spis obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 9. 2020, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 9. 2020, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 28. 6. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-578/ZA-ZA11-K03-2020 ze dne 10. 9. 2021.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 4. 9. 2020 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je státním příslušníkem Nigérie, nigerijské národnosti a křesťanského vyznání. Je ženatý s občankou České republiky, ale v současné době s ní nežije a jejich společná dcera žije s prarodiči. Sdělil, že od roku 2003 je členem politické skupiny Biafra, která má za cíl odtržení části země od zbytku Nigérie. Ve vlasti naposledy pobýval ve městě Lagos, v roce 2006 podal v České republice žádost o udělení azylu, nicméně sám požádal o zastavení řízení z důvodu sňatku. Důvodem pro jeho žádosti byla snaha zůstat v České republice, aby mohl být v kontaktu se svojí dcerou a obava z návratu do Nigérie, kde mu hrozí zabití.
8. Při pohovoru dne 9. 9. 2020 sdělil žalobce, že k odjezdu z vlasti se rozhodl v roce 2006, vše potřebné pro vycestování si zajistil sám a neměl přitom žádné potíže. Do České republiky vycestoval za obchodem, ale následně se situace v zemi původu zhoršila, a proto se rozhodl do vlasti nevracet. Na území České republiky pobývá nepřetržitě od 11. 2. 2006. Povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny mu bylo ukončeno, protože byl zadržen s marihuanou a odsouzen k 61 měsícům odnětí svobody (2015-2020 výkon trestu). Členem politické skupiny Biafra se stal, protože cítí sounáležitost s etnikem Igbo, které je historicky utlačované. Celá jeho rodina žije ve městě Lagos, ale i přesto patří k etniku Igbo. V souvislosti

se svou činností byl postřelen do levé nohy členem jiné teroristické organizace z regionu Hausa. S žádostí o pomoc se na nikoho neobrátil, neboť členové Biafry se nemají ke komu odvolat. Se státními orgány nikdy problémy neměl. S dcerou je v kontaktu 2-3x týdně, podle domluvy a platí na ni výživné. V případě návratu se žalobce obával teroristů z extremistického hnutí Fulani. Členové jeho hnutí jsou ve vlasti zabíjeni každý den. S žalobcem byl dne 28. 6. 2021 proveden doplňující pohovor.

9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

10. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
11. Podle ust. § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodného zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
12. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
13. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
14. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
15. Městský soud má za to, že žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovory, při kterých mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v zemi původu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce a také zaznamenal do protokolu pohovory k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které byly s žalobcem provedeny dne 9. 9. 2020 a dne 28. 6. 2021. Soud je přesvědčen o tom, že žalovaný postupoval v souladu se všemi ustanoveními správního řádu.
16. Podle stěžejních námitek žalobci v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí jako sympatizantovi hnutí Biafra, napadené rozhodnutí je pak nepřiměřeným zásahem do jeho

rodinného a soukromého života. Jak konstantně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje ve své judikatuře (např. usnesení ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014 - 93, či ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 Azs 237/2017 - 30), azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Zákon o azylu umožňuje udělení mezinárodní ochrany pouze ve výjimečných případech, v nichž je žadatel ve své zemi původu „pronásledován za uplatňování politických práv a svobod“ (§ 12 písm. a) zákona o azylu] či má „odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů“ (§ 12 písm. b) zákona o azylu].

17. Žalovaný se na str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke všem skutečnostem, které žalobce uvedl při svém pohovoru, k důvodům, pro které podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobce byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a plně na něj odkazuje. Žalovaný také správně poznamenal, že žalobce ve svých výpovědích ani jednou neuvedl případ, kdy by vůči jeho osobě došlo k jednání, které by se dalo považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Soud považuje námitku nebezpečí hrozícího žalobci po návratu do vlasti za neopodstatněnou.
18. Podle zdejšího soudu z okolností případu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově, veden především snahou o legalizaci svého pobytu v České republice. Soud především upozorňuje na to, že žalobce tuto žádost podal až v situaci, kdy přišel o pobytové oprávnění z důvodu odsouzení za drogovou trestnou činnost. Dále v této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém kasační soud uvedl: „*Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 – 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 – 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69.“*
19. Dále ohledně situace v Nigérii lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2019 č.j. 7 Azs 527/2018-24: „*Situací v Nigerijské federativní republice s ohledem na působení skupiny Boko Haram a její relevanci při posuzování žádostí o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 4. 8. 2016, č. j. 10 Azs 122/2016 - 34. Nejvyšší správní soud zde uvedl, že „nikdy nebylo zpochybněno, že hnutí Boko Haram je islamistickou teroristickou organizací. Její vliv je však v důsledku operací státních orgánů roztržštěn a geograficky izolován na severovýchodě země. [...] Stěžovatelku nepronásledovaly státní orgány, ale ozbrojená teroristická skupina, kterou nigerijské státní orgány rozhodně nepodporují, ale cíleně*

potírají (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 – 37, nebo též ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 189/2015 – 22, bod 16 a násl.). Stěžovatelka se s žádostí o pomoc neobrátila ani na státní orgány, ačkoliv tak učinit mohla a měla. [...] Nevyužila ani možnost přesídlení do jiné, bezpečné části země, v níž teroristé neoperují.“ V usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „poukazovala-li stěžovatelka také na strach z násilností páchaných skupinou Boko Haram, pak Nejvyšší správní soud uznává, že na území Nigérie probíhaly a probíhají některé místní a regionální konflikty. Není však důvodu se domnívat, že by se stěžovatelka v případě návratu do vlasti dostala do odlišného (horšího) postavení než ostatní obyvatelstvo. Federální vláda se snaží o konsolidaci poměrů, i když to s ohledem na dobu, po kterou nestabilní situace v jednotlivých částech této země panovala, není rozhodně jednoduché (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 4 Azs 35/2012 – 68). Stěžovatelka nepředložila žádný důkaz, na základě, kterého by bylo možné se reálně domnívat, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestu. Nehrozí jí ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, jelikož se Nigérie nenachází ve válečném stavu a na celém území této země neprobíhá vnitřní ozbrojený konflikt (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68). Lokální problémy v podobě zhoršení bezpečnostní situace z důvodu bojů mezi nigerijskou armádou a příslušníky islamistické sekty Boko Haram, nadto izolované v severovýchodní části Nigérie, jsou tedy řešitelné vnitřním přesídlením.“ Obdobně viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2017, č. j. 8 Azs 101/2017 - 26, ze dne 23. 10. 2017, č. j. 7 Azs 318/2017 - 18, či ze dne 2. 5. 2018, č. j. 6 Azs 370/2017 - 52.

20. Shora citovaná judikatura ve vztahu k rozsahu působení skupiny Boko Haram je ustálená, přičemž její závěry podporují i zprávy obsažené ve správním spise. Vzhledem k tomu, že vliv skupiny Boko Haram je roztržten a geograficky izolován na severovýchodě země, soud uzavřel, že se nejedná o mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. V případě žalobce je tak reálně možné využít institutu vnitřního přesídlení, k němuž existuje bohatá a konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky č. j. 4 Azs 99/2007-93, č. j. 5 Azs 40/2009-74 a č. j. 4 Azs 99/2007-93). Nejvyšší správní soud k této otázce v usnesení č. j. 7 Azs 19/2012-22 konstatoval, že „lokální problémy jsou také řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany. K tomu lze dodat, že posuzování možnosti vnitřní ochrany lze plně vztáhnout nejenom k azylu, ale též k tzv. doplňkové ochraně ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 - 70, dostupné na www.nssoud.cz).“ Ve vztahu k možnosti přesídlení v rámci domovské země cizince viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2017 č. j. 7 Azs 318/2017-18 či ze dne 1. 7. 2017 č. j. 8 Azs 101/2017-26. Žalobce může využít institutu vnitřního přesídlení a přemístit se do jiné části země, která není v takové míře zasažena vlivem teroristické skupiny Boko Haram nebo do části, která je naopak pod vlivem organizace Biafra, kde se bude cítit bezpečně.
21. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat

příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výchyty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

22. Žalovaný se na str. 9 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Zabýval se zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Uvedl, že netrpí také žádnou život ohrožující nemocí, ani ho nečeká náročný lékařský zákrok. K přání žalobce zůstat na území, aby mohl být se svou nezletilou dcerou, žalovaný upozornil na skutečnost, že žalobce nemá dceru svěřenu do osobní péče a nežije s ní ve společné domácnosti. S ohledem na uvedené žalovaný konstatoval, že neshledal, že by v případě žalobce byly dány skutečnosti, pro které by bylo namíste udělit humanitární azyl podle ust. § 14 zákona o azylu. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení za dostatečné, dodává, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Je nezbytné dodat, že žalobce nebyl s dcerou v kontaktu ani po dobu výkonu trestu a jeho pobyt na území Nigérie by byl pouze krátkodobého charakteru, pokud by měl v úmyslu vycestovat zpět od České republiky a žít v blízkosti své dcery.
23. Přestože žalovaný několikrát poukazoval na nevěrohodnost tvrzení žalobce, tak vždy přistoupil k řádnému vypořádání se s konkrétními tvrzeními, kdy dle zdejšího soudu dostatečně posoudil veškeré skutečnosti a některé případně vyvrátil relevantními podklady a fakty. Není pravdou, jak tvrdí žalobce, že by bylo opomenuto jeho vycestování z Nigérie v roce 2006 a jeho snaha podporovat nezávislost své země. Žalovaný např. na straně 6 napadeného rozhodnutí správně uvedl, že skupina Ipob, jejímž členem měl žalobce být a měl ji podporovat, vznikla až v roce 2014, fakticky tak svoji aktivitu mohl vykonávat pouze jeden rok před nástupem do výkonu trestu, kdy jediná akce, kterou žalobce doložil, se konala v roce 2019, tedy v době, kdy byl žalobce ve výkonu trestu. Námitka, že žalovaný opomněl uvedené skutečnosti, je tedy nedůvodná.
24. Žalobci také nebylo přičítáno k tíži, že nebyl pronásledován nebo vyšetřován, jedná se o pouhý fakt, který žalobce ve své výpovědi potvrdil, a který je zásadní pro posuzování nároku pro udělení azylu, žalovaný tuto skutečnost tak zcela správně zohlednil.
25. Zdejší soud má ve shodě s žalovaným za to, že žalobce nikdy neměl žádné potíže se státními orgány pro své členství v hnutí Massob, a to až do svého odchodu ze země. Členem Ipob se stal až v České republice a jeho členství tak není státním orgánům v zemi původu známo, není jim známo ani to, že byl sympatizantem hnutí. Neuvedl ani žádné jiné skutečnosti, ze

kterých by bylo možné dospět k závěru, že by mu v případě návratu do Nigérie reálně hrozilo nebezpečí vážné újmy.

26. Pokud jde o otázku, zda jsou v posuzované věci důvodné obavy, že by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání, či vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti v důsledku svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, žalobce v průběhu správního řízení neprokázal, ani jinak nedoložil jakékoliv problémy s nigerijskými státními orgány či bezpečnostními složkami, které by ve vlasti měl, nebyl v zemi původu trestně stíhán, z Nigérie vycestoval zcela legálně a bez problémů. Dle informací, které si obstaral žalovaný, nic nenásvědčuje ani tomu, že by žalobce byl v případě svého návratu do vlasti, jakkoliv postižen za svoji azylovou žádost v zahraničí. Žalovaný se pak rovněž zabýval i bezpečnostní situací v Nigérii, k čemuž shromáždil dostatek podkladů. Nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalobce má také možnost využít institutu vnitřního přesídlení a usadit se tak v části země, kde se bude cítit bezpečně. S hodnocením žalovaného Městský soud v Praze souhlasí, považuje ho za dostatečné a zcela přezkoumatelné.
27. Městský soud v Praze má dále za to, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebyl tak naplněn ani důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. S ohledem na zjištění učiněná ve správním řízení a na tvrzení žalobce nepředstavuje neudělení mezinárodní ochrany nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobci nebylo uloženo správní vyhoštění a jeho případné vycestování tak může mít pouze dočasný charakter po dobu, než si zajistí potřebné pobytové oprávnění. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 32 Az 9/2017 ze dne 22. 2. 2018 uvedl, že: *„k zásahu do rodinného a soukromého života obvykle dochází až v případě správního vyhoštění, s nímž je spojena i doba znemožňující cizinci vstup na území České republiky. Právě dlouhodobý zákaz pobytu totiž může v některých konkrétních případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Naopak neudělení některé z forem mezinárodní ochrany většinou neznamená, že by cizinec nemohl na území České republiky po delší dobu pobývat, a má tudíž možnost příslušné povolení k pobytu opět získat a do České republiky se prakticky obratem vrátit. Zpravidla tak neudělení mezinárodní ochrany nebude znamenat natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby bylo možné uvažovat o rozporu s čl. 8 Úmluvy. Nejvyšší správní soud ovšem rovněž připomenul, že „[p]ři posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“* V posuzovaném případě dle městského soudu zcela jistě nedojde pouhým vycestováním k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života, neboť dcera žalobce žije s prarodiči, kterým byla svěřena do péče. S žalobcem nebyla v kontaktu ani v době jeho výkonu trestu, případné vycestování bude časově omezené a bude záležet primárně na aktivitě žalobce, kdy bude schopen se vrátit na území České republiky. Žalobou napadeným rozhodnutím tedy nemůže dojít k zásahu, který by byl nepřiměřený.
28. **Žalobcem** tvrzené skutečnosti byly v napadeném rozhodnutí vyvráceny a žalobce ani na podporu svých tvrzení správnímu orgánu nedoložil žádné informace prokazující opak, ani v žalobě pak neuvedl, proč by měl mít soud důvod se domnívat, že by se žalobce v případě návratu do vlasti dostal do odlišného (horšího) postavení než ostatní obyvatelstvo. Neuvedl žádnou skutečnost, na základě, které by bylo možno se reálně domnívat, že by mu v případě

návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestu. Nehrozí mu ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

29. Městský soud v Praze považuje dané odůvodnění za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje.
30. Dle soudu i za situace, kdyby v zemi původu kdokoliv věděl, že je žalobce sympatizantem hnutí Biafra, tak to neznamená naplnění důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Bezpečnostní situací v Nigérii se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49, v němž uvedl, že *„uznává, že na území Nigérie probíhaly a probíhají některé místní a regionální konflikty. Není však důvodu se domnívat, že by se stěžovatelka v případě návratu do vlasti dostala do odlišného (horšího) postavení než ostatní obyvatelstvo. Federální vláda se snaží o konsolidaci poměrů, i když to s ohledem na dobu, po kterou nestabilní situace v jednotlivých částech této země panovala, není rozhodně jednoduché (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 4 Azs 35/2012 - 68). [...] Nehrozí jí ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, jelikož se Nigérie nenachází ve válečném stavu a na celém území této země neprobíhá vnitřní ozbrojený konflikt (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68). Lokální problémy v podobě zhoršení bezpečnostní situace (...) jsou tedy řešitelné vnitřním přesídlením.“* V nedávném usnesení ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 Azs 70/2020 - 26, pak Nejvyšší správní soud naznal, že *„otázka poměrů v Nigérii je dosavadní judikaturou již řešena, je řešena jednoznačně a není důvod k judikatornímu odklonu. Podle této judikatury neprobíhá v Nigérii plošná perzekuce křesťanů ani poměry v Nigérii neodůvodňují obecné přiznávání doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Kromě výše uvedeného usnesení 2 Azs 299/2020 - 39 č. j. 7 Azs 527/2018 - 24, a rozsudků č. j. 7 Azs 38/2003 - 37, a č. j. 2 Azs 189/2015 - 22, lze uvést také usnesení ze dne 15. 8. 2019, č. j. 3 Azs 143/2018 - 40, ve kterém se Nejvyšší správní soud rovněž vyjadřoval k situaci v Nigérii.“* Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 9.2.2021 č. j. 2 Azs 299/2020-37 poukázal na konkrétní případy *„nigerijských žadatelů, kteří tvrdili, že jsou členy či příznivci hnutí MASSOB, jimiž podané kasační stížnosti proti zamítavým rozsudkům krajských soudů byly Nejvyšším správním soudem zamítnuty (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, či ze dne 21. 3. 2008, č. j. 4 Azs 97/2007 - 96) nebo odmítnuty pro nepřijatelnost (srov. např. usnesení NSS ze dne 2. 9. 2009, č. j. 3 Azs 34/2009 - 87, či ze dne 25. 5. 2009, č. j. 5 Azs 24/2009 - 83).“* Zejména přílehlavý pro posuzovanou věc je závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2009, č. j. 4 Azs 42/2009 - 136, kde byl stěžovatel výše postaveným členem (funkcionářem) hnutí Massob (Movement for the Actualization of the Sovereign State of Biafra – jedno z hnutí podporujících vznik samostatného státu Biafra, stejně jako hnutí Ipob), což soud vyhodnotil jako prvek znatelně zvyšující pravděpodobnost jeho pronásledování v zemi původu a jeho intenzitu právě oproti řadovým členům či pouze přívržencům a sympatizantům. Přesto že členství žalobce v hnutí Massob či Ipob je i dle soudu sporné, žalobce byl případně pouze řadovým členem, proto soud uzavírá, že v jeho situaci neexistují důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany, neboť pravděpodobnost jeho pronásledování v zemi původu je tímto znatelně snížena. Důkazy předložené žalobcem při jednání u zdejšího soudu nejsou způsobilé zpochybnit závěry správního orgánu, které jsou ve shodě s výše uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu.
31. Dle Městského soudu v Praze se žalovaný dostatečným způsobem a zcela v duchu zákona o azylu vypořádal s argumenty, které předestřel žalobce během správního řízení. Také

s výpovědí žalobce se žalovaný vypořádal a správně aplikoval informace obsažené ve zprávách, které pro dané správní řízení obstaral, kdy je porovnal s tvrzeními žalobce a na základě podrobných úvah vydal žalobou napadené rozhodnutí.

32. Pokud jde o tvrzení žalobce, že se nemá kam vrátit, tak soud musí konstatovat, že je ve věku, kdy je schopen si zajistit své potřeby prací tak, jak činí v České republice, může tedy tak činit i v zemi původu, navíc v Lagosu má žít rodina žalobce, která mu může dočasně poskytnout zázemí.
33. Městský soud v Praze shledal, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v zemi původu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. Zjišťovány byly jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak okolnosti hovořící v jeho neprospěch (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Dále zdejší soud konstatuje, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu) a proč jím přijaté řešení je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
34. Městský soud v Praze uvádí, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobcem vytýkaných deficitů.
35. Městský soud v Praze se s citovanými úvahami žalovaného plně ztotožňuje, nemá, co by k nim dodal, a pouze podotýká, že tyto úvahy žádným hodnověrným způsobem nezpochybil žalobce ani v řízení před soudem.
36. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. června 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně